
9 / 2008

SETKÁVÁNÍ

úvodník

Chvála květín

Dlouho jsem přemýšlela, jak napsat úvodník o „Stvoření“ jako o Božím díle. Na toto téma existuje mnoho složitých teologických úvah. Mám však pocit, že plést se do těchto výkladů a připojit se tak do řady různých názorů na Stvoření a Boha (za jednu z nejfundovanějších knih v tomto směru považuji knihu Jürgena Moltmanna Bůh ve stvoření), jaksi není to pravé. Jako člověk, který v přírodě vyrostl a pohybuje se již třicet let v profesi ochrana a tvorba krajiny, jsem se vždy považovala spíše za součást přírody, a ne za někoho, kdo stojí mimo a dívá se zpovzdálí.

Proto jsem se rozhodla, že v souvislosti se stvořením a Božích stopách v něm napíši raději chválu. Na co však dříve? – na stromy?, na řeky?, na kopce či údolí?, na volnost ptáků a svobodu nebe? Nakonec jsem se rozhodla pro květiny (a taky pro trávu), a snad na konci této chvály vyplyne, proč.

Ne, není to výlet s botaniky, protože oni vidí svět příliš systematicky, tedy nikoliv jako staří hledači pokladů, jako byli páni profesori Podpěra, Suza nebo Zlatník. Ti všichni jedním dechem popisovali rostliny i krásu krajiny a mimo to dokázali vědu velmi přívětivě popularizovat.

Banka rostlinných druhů krajiny je velmi bohatá. V jejím trezoru jsou rostliny, které si oblíbují říční údolí, ty, které rostou na stinných stráních, jiné z osluněných a suchých poloh i rostlinstvo z extrémně suchých poloh, které přečkalo poslední fázi doby ledové a dnes má tu čest reprezentovat květenu velmi vzácnou. Ano, typologie, kterou uvádím, je nedostatečná, ba nevědecká. Jak však v krátkosti sdělit to nejpodstatnější z mnoha metrů polic vědecké literatury?

Tak tedy otvírám v tom velkém trezoru pouze jednu, a to soukromou schránku, a z ní vybírám několik květín, které potkávám stejně ráda jako dobré přátele. Rostou v údolí řek. Tak třeba ten brambořík ve stínu listnatého lesa s oblakem vůně, kterou vítr po troškách roznáší v údolí, nebo udatná zářící ve skalách, které nepřejí cestičkám podél břehů. Také lýkovec vonný, nejen proto, že voní v borovém lese, ale že spolu s koniklecí a kavyly uhájil svou „kótu“ v litém boji se zemědělskou velkovýrobou. Ve tvarech vrcholné secese roste můj milý česnek vonný a pod nimi, na hladině řeky Svratky, lakušník. Připomíná jarní sních v zelené trávě a ráda v něm postává volavka. Vzdávám hold mým milovaným kopretinám, které evokují vzpomínky na mé dětství.

Dvě knihy zásadním způsobem ovlivnily můj život a lásku ke krajině: Bible a sbírka básní „Stébla trávy“ spisovatele Walta Whitmana. Nabízím z ní závěrem krátký citát:

*Věřím, že stéblo trávy není méně než denní světlo hvězd,
a mravenec je stejně dokonalý jako písečné zrno
a vejce střízlíčka, a rosnička je veledílo pro Nejvyššího
a plazivá ostružina byla by ozdobou nebeským síním.*

Dagmar Stejskalová

zaujalo nás

Rozhovor s Ivanem Medkem

V magazínu Lidových novin Pátek ze dne 1. 8. 2008 mne zaujal rozhovor, který poskytl reportérce Aleně Plavcové Ivan Medek, známý disident z doby normalizace, reportér Svobodné Evropy a nakonec kancléř prezidenta V. Havla.

Z odpovědi Ivana Medka vyjímám: „...No a pak taky čtu, ne moc a ne všechno. Vlastně jenom historickou literaturu a teď v posledních měsících čtu už jenom bibli...Bible je ale tak zajímavé a napínavé čtení, že mi to opravdu úplně stačí.“

Na otázku: Co byste ještě chtěl od života – odpovídá třiaosmdesátiletý Ivan Medek: „Především aby žili dobře lidé, kteří jsou kolem mě. Aby neměli příčinu se na mě zlobit – a to není tak jednoduché. A hlavně aby se pomalu ta společnost měnila k dobrému. Víte, ta skutečná pravice, a to se tady málo ví, vyrůstala zejména v Americe na bázi hluboké víry...“

...Stejně – jak to bude po smrti, to naštěstí nevíme. Jsou lidé, kteří si myslí, že potom nic není a tak se dívají do budoucnosti jako do tmy. Ale já se dívám do budoucnosti jako do světla. Neznámo je veliký prostor plný naděje.“

Vladimír Dušek - Husovice

bylo

Cantate Domino na návštěvě ve sboru v Nejdku

11. a 12. října jel náš pěvecký sbor do Nejdku u Karlových Varů, kde nyní slouží jako farář Bob Ogola. Jistě si ho budou členové našeho sboru pamatovat z doby, kdy si u nás odbýval vikářskou praxi.

Dlouhou cestu jsme si zpestřili prohlídkou zámku v Bečově nad Teplou, kde se nachází skutečný historický unikát – v našich zemích po Svatováclavské koruně nejvzácnější – relikviář svatého Maura, který vznikl ve 13. století. Na dubové jádro aplikovali středověcí umělci filigrány ze zlacené mědi se vsazenými drahými kameny, které prostřídali s emailovými destičkami s geometrickými vzory. Na výzdobu byly použity drobné drahokamy, do kterých neznámí umělci vyryli miniaturní pohanské výjevy těžko viditelné pouhým okem. Tyto tzv. gemy pocházejí z Orientu, z doby asi 200 let před naším letopočtem. Relikviář je opředen mnoha záhadami a pohled na něj je opravdu úchvatný.

Do Nejdku jsme dojeli až k večeru a přivítání bylo vřelé a spontánní. Po pěvecké zkoušce jsme jeli do Jáchymova - kazatelské stanice nejdeckého sboru, kde nám připravili ubytování ve sborovém domě.

V neděli ráno po snídani jsme odjeli zpět do Nejdku. Škoda, že bylo málo času na prohlídku půvabné podkrušnohorské krajiny. Nedalo se nic dělat, museli jsme se rychle rozezpívat, kamenný kostelíček z roku 1903 se zaplnil lidmi a v 9 hodin začala bohoslužba, při které kázala paní farářka Olga Tydlitátová na text z Lukáše 21, 5-19. Po kázání následoval blok písní nejdeckého pěveckého sboru, sboru Cantate Domino a pěveckého sboru mládeže z Karlových Varů. Pak jsme byli pozváni do sborových místností na kávu a čaj, kde panovala velmi přátelská atmosféra. Odpoledne jsme se s našimi milými hostiteli rozloučili a Bob nám slíbil, že příští rok přijede se svým sborem k nám do Brna, na což se opravdu moc těšíme.

Marie Melicharová

Co Masaryk pěšky - to my na kole.

To ráno čtrnáctého září, co zatrh' jsem si v kalendáři, nebylo letos kalné, ale chladné. Když jsem v sedm ráno vyjžděl z Dambořic do Ždánických lesů, zatímco ostatní vyjžděli z Lesné a Sečkovic, klepali jsme všichni kosu. Ale v devět ráno ve Slavkově na nádraží už bylo o dva stupně tepleji. Byli jsme čtyři: farář, soudní znalec, učitel a správce budov. Ostatní prý nemohli.

Hned na začátku, snad ve vlaku (?), píchl Jirka kolo. Tak jsme bryskně vyměnili duši a již jsme valili Slavkovem vzhůru do Heršpic, abychom stihli bohoslužby. Na druhou píseň už jsme byli v lavicích. Jak pravili kolegové, tentokrát se poprvé v kostele zpotili. Pro mě jako kazatele to zas taková novinka nebyla.

Místní sestry nám poradily, kudy se dáme k hájence u Bílého vlka. Byly by rády jely kus cesty s námi, ale protože jsme se neohlásili, nebyly připraveny. Příště máme dát vědět.

Jirka se převlékl z kostelového do cyklistického (my ostatní jsme šli do kostela v přilbách) a vzhůru do Ždánického lesa. Chvilí po asfaltu, chvilí po polňačce, chvilí šusem dolů, ale většinou vzhůru do kopce. Od Bílého vlka, kde se jistě Masaryk s Císařem zastavili, jsme se vydali po knížecí cestě na Těšanku. Je to stará obchodní cesta z Bučovic směrem na Brno. Jde pěkně po hřebenu, srdcem lesa. Když bývaly zjara v nížinách záplavy, dalo se tudy cestovat bez potíží. Ale hlavně je to

"helvétský" chodníček, kterým chodili po tolerančním patentu Heršpičtí do kostela v Kloboukách, kam tehdy patřili. Legenda praví, že když se někomu narodilo dítě, vzal si na záda putnu, do ní dal dítě a šel ho dát pokřtít. Touto cestou se prý vydali v srpnu 1881 kloboucký farář Císař a soukromý docent vídeňské university Masaryk, aby v tehdy již sousedním sboru stvrdili Masarykův přestup k reformované církvi. Ti dva se seznámili v Kloboukách, kam Masaryk jezdil za rodiči, kteří bydleli na zámku (jeho otec tu byl zaměstnán jako kočí). Když se Masaryk oženil a jeho Charlotta s ním byla v Kloboukách na prázdninách, neměla si s kým pohovořit. Reformovaný farář byl jediný, kdo v zapadlých Kloboukách uměl anglicky. A tak se obě rodiny seznámily a díky tomu se stalo, že se Masaryk rozhodl stát protestantem. Dokonce prý uvažoval o službě kazatele a misionáře, ale Císař mu to rozmluvil. Takové lidi, jako jste vy, potřebujeme na jiných místech.

Kdyby Masaryk přestoupil v Kloboukách samotných, mohlo by to tehdy vyvolat pozdvižení. Proto se rozhodli provést to tiše a nenápadně ve 30 km vzdáleném venkovském sboru, kde byl farářem Oskar Opočenský.

Současná heršpická farářka sice vyjádřila pochybnost, že tu cestu šli pěšky, ale já věřím, že aspoň jednu ano. Což o to, Masaryk byl sportovec do svého stáří, ale Císař je na všech fotkách menší, zavalitější pán. Ale tehdy bylo oběma třicet, tak třeba opravdu šli pěšky a vezly se jen dámy.

Dnes je "helvétský" chodníček vyasfaltovaný a je to jedna z nejhezčích cyklostezek jižně od Brna. Kdysi lichtenštejnské lesy jsou smíšené, hodně listnaté,

plné zvěře a dnes i naftových vrtů. Ale příroda je tu stále nedotčená. Na každém druhém rozcestí je červený kříž, ten nad Dambořicemi krásně vyřezávaný – se symboly Kristova utrpení. V pravé poledne usedáme k obědu v nejvyšším místě trati, kde se říká u Huberta. Pak se znovu rozjíždíme, míjíme hájenku Svatá (tam jsme obědvali na minulém cyklovýletu), a pak sjíždíme po státní silnici z Bošovic do Velkých Hostěrádek, kde ukazují přátelům evangelickou kapli z roku 1857 uprostřed hřbitova. Pokračujeme přes Bohumilice a opět polňačkou kolem hřbitova do Klobouk. Uprostřed údolí se zastavujeme u opuštěného koupaliště, kde roste tráva. Postavili ho kdysi v akci Z. Tehdy zašlo poprvé. Pak ho v revolučních dobách jakýsi podnikatel obnovil, vybudoval tu nové bazény a restauraci (byl jsem tu dobře nasycen na jedné svatbě). Dnes je tu pusto a prázdno a stromy svými kořeny postupně rozrušují někdejší stěny budov. Připomíná to pozůstatky války na Balkáně.

Je před námi poslední kopec a již jsme v Kloboukách. Nejdřív na hřbitov, kde je Císařův hrob. Ferdinand Císař byl poslední moravský superintendent (dnešní synodní senior). Při sloučení církve v roce 1918 o tuto doživotní funkci přišel a ocitl se mimo hru. Jeden z kolegů ho obvinil z rakušáctví, což bylo jistě sporné. Jinak to byl významný, veřejně činný muž. Mimo jiné slavnostně otevíral Betlémský kostel v Brně, plyně hovořil několika jazyky, byl předsedou vídeňského synodu, prosadil, aby na školách byl vedle kříže také symbol kalicha s biblí, vydával vlastní časopis atd. S Masarykem se přátelil do konce života. V Kloboukách vybudoval velký kostel s tehdy nejmodernější kovovou konstrukcí střechy, na které je zavěšený strop, a ze zbytku starého kostela novou faru. Kvůli té ho jeden člen sboru zažaloval, že prý sbor ožebračil. Ale všechny půjčky byly brzy splaceny a v prostorném kostele se o svátích scházelo přes tisíc lidí, jak z Klobouk samotných, tak z okolních kazatelských stanic. Každá měla své vyhrazené místo.

V kostele jsme si prohlédli nové zvony, který měly druhý den zdvihat na věž. Jsou v pořadí již třetí. Ty předchozí byly roztaveny na děla a tanky v obou světových válkách. Říká se třikrát a dost, tak snad už válka nebude.

Na závěr výletu jsme si prohlédli středisko Diakonie Betlém, které vzniklo v roce 1990 z vily, kterou církvi věnoval někdejší mecenáš Ludvík Odstrčil. Jeho zásluhou má například Brno Wilsonův les a sbor ve Valašském Meziříčí pozemek na kostel. Prý býval notářem Františka Josefa ve Vídni. Sestra Fírbasová je jeho vnučka. Vilu si notář Odstrčil vybudoval v Kloboukách a věnoval ji církvi (měl tu být výchovný ústav pro dcery evangelických farářů!). Za komunistů tu byla mateřská školka a dětský domov. Po revoluci se budova v dezolátním stavu vrátila církvi a díky darům a dobrovolným brigádám zde bylo vybudováno středisko Diakonie Betlém pro tělesně postižené, které má dnes ještě dvě další zařízení v okolních Morkůvkách (Narnie - pro děti) a v Brumovicích (Arkénie - chráněné bydlení pro dospělé).

Po prohlídce střediska jsme zašli na pivo. Honza se pak vydal do Rakvic na vlak (cestou prý zmrzl jako preclík), ostatní zvolili autobus a já, hanbář, jsem se nechal dovézt domů autem, protože už mi nesloužila kolena, která v té zimě začala stávkovat. Ale všichni jsme to přežili ve zdraví a příští rok nás doufám bude víc.

Jiří Gruber

rozhovor

Se sbormistrem Cantate Domino Liborem Nykodýmem

V roce 1993 na podzim vznikl ve sboru Brno I smíšený pěvecký sbor, který dostal jméno Cantate Domino. Tehdy jej vedla sestra Lydie Pospíšilová. Když se však v roce 2001 musela této práce vzdát z pracovních i rodinných důvodů, osiřelý sbor se obrátil na tebe a ty jsi přijal. Od té doby už uplynulo hodně vody, celých sedm let, a ty přicházíš s železnou pravidelností vždy v pátek v půl sedmé do sálu na Opletalově ulici. Respektive tě tam člověk může potkat již krátce po šesté, protože si chystáš noty a duševně se připravuješ na náročné dvě hodiny práce se sborem. Co tě tehdy vedlo k tomu, že jsi nás nezklamal a začal s námi pracovat, a jaké předpoklady musí člověk mít, aby dělal sbormistra?

Napřed trochu historie: kolem zpívání v pěveckém sboru se pohybuji zhruba od roku 1963, kdy jsem začal chodit do Brněnského akademického sboru. Tam jsem trochu okoukal, „jak se to dělá“. Moje maminka chodila do dnešní CB a my jsme tam chodili s ní. Chodil jsem tam i do pěveckého sboru. Když odcházel do „pěvecké penze“ tamější sbormistr (a protože se vědělo, že se o zpívání zajímám), dostal jsem sbor na starost. To byly mé začátky, sice plné omylů, ale získal jsem mnoho zkušeností.

Když jsem se oženil s Věrou Luklovou a začal chodit do Blahoslavova domu, bylo jaksi automatické, že jsem chodil zpívat do pěveckého sboru, který řídil pro mne nezapomenutelný dr. Vondra.

V té době vznikl paralelně i pěvecký sbor mládeže - a zase jsem byl postaven před úkol ujmout se práce sbormistra. To byla nádherná zkušenost s mladými, nadšenými zpěváky. Tento sbor však neměl dlouhé trvání, poněvadž mnozí členové se po skončení studií rozprchlí mimo Brno a pro nedostatek členů jsme činnost ukončili.

V Blahoslavu mě bratr Vondra postupně zapojoval do spolupráce při vedení zkoušek a po ukončení jeho aktivní činnosti jsme vedli tento sbor společně s bratrem Horákem.

Paralelně s pěveckým sborem Blahoslav existoval ještě Seniorátní pěvecký sbor, který možná ještě někteří pamatují. Vedli jej dr. Vondra a br. farář Jokl. Jednalo se o společný pěvecký sbor Blahoslava, Nosislavi a Miroslavi. Sbor měl pravidelné zkoušky asi po dvou až třech měsících v Blahoslavově domě.

Když se oba sbormistři rozhodli ukončit svoji činnost v tomto sboru, přišli za mnou s tím, že si mě vybrali jako svého pokračovatele. Báł jsem se vést sbor po tak zdatných sbormistrech, současně jsem však nechtěl, aby se sbor rozpadl, a tak jsem řekl, že to zkusím. Nevím s jakým úspěchem, ale dělal jsem to rád, zvláště když se na zkoušku sjelo třeba i 60 zpěváků, kteří do zpívání dali své srdce. To byla nádherná práce. Po roce 1989 se tento sbor rozpadl z důvodů finanční náročnosti při dojíždění mimobrněnských členů na zkoušky a větší pracovní vytíženosti dojíždějících zpěváků.

Tím má činnost v pěveckých sborech na několik let skončila.

K tomu, abych převzal sbor po Lydii Pospíšilové, jsem se nerozhodoval lehce. Měl jsem k tomu i některé racionální důvody; měl jsem mimo jiné dlouhou přetržku v práci se sborem a nevěděl jsem, zda na to ještě stačím. Sestra Pospíšilová je profesionální muzikant a já jsem vlastně amatér, bez odborného zájmu. Nedovedl jsem si rovněž představit, jak se budu dělit o práci ve dvou farních sborech při svých povinnostech v Blahoslavově domě. To za mě trochu vyřešili oba faráři. Nakonec zvítězil argument, že by bylo škoda, aby sbor, který má chuť do zpívání a který se dostal už na jakousi úroveň, skončil svoji činnost.

Druhá část otázky, týkající se předpokladů pro práci sbormistra - na tu bych odpověděl, že nevím, jestli je mám já, ale obecně je dobré, když sbormistr už v nějakém sboru zpíval. Asi by měl umět aspoň trochu hrát na nějaký nástroj, nejlépe na klavír. Nezbytným předpokladem je mít sluch aspoň na takové úrovni, aby si sbormistr dovedl poradit s intonací. Základním předpokladem je umět takzvané „pracovat s lidmi“, zpívání jim neznechutit, naopak umět je zapálit pro věc. Asi by mu neměl chybět jakýsi organizační talent a možná i trocha humoru. Velmi těžké je zvláště v našem prostředí umět upozornit na chyby konkrétního člověka, který navíc zpívá velmi rád. Možná je ještě mnoho dalších důležitých věcí, které by měl sbormistr mít na paměti, ale nejsme profesionálové a zpíváme z úplně jiných důvodů.

Co se týká mé průpravy, jak už jsem zmínil, jsem pouhý amatér, i když kolem muziky se pohybuji už dlouho. Stále navazuji na výše zmíněné členství v BAS, kde bylo možno odkoukat různé praktiky v řízení sboru, způsob nácviu apod. V církevním sboru je však jiný přístup ke zpívání - a zde se opět musím vracet k nedostiznému vzoru - k bratru Vondrovi, který svou laskavou náročností dovedl sbor správně motivovat. Mnohé věci o muzice, zvláště barokní, jsem se dozvěděl od dnes již zesnulého svého přítele prof. Bělského.

Jak vybíráš repertoár pro Cantate Domino?

Vybírat repertoár pro pěvecký sbor je snad to nejtěžší na celé práci. První věcí je, že se musí s faráři obou sborů dohodnout, při jaké příležitosti a kdy se bude v kterém sboru zpívat. K tomu slouží jakási „Rada pěveckého sboru“, sestavená z členů pěveckého sboru a farářů. Pak nastane dlouhé listování v mém archívu a zvažování, která píseň bude vhodná, jestli jsme ji schopni obsazením hlasů a po technické stránce zvládnout, jestli zvolit píseň s doprovodem (bude mít varhaník čas?), a také nelze pominout to, aby píseň zpěváky „chytla“ a mohli si ji zazpívat s chutí i pro své potěšení. Rozhodující je i termín, tedy kolik času budeme mít na nácvik.

Velkou oporou při výběru písní je mi br. farář Radek Novák. Kdysi, když jsem zvažoval u těžší písně, jestli ji zpěváci zvládnou, řekl mi zajímavou myšlenku, že pěvecký sbor roste s náročností repertoáru. Toho se někdy držím, ale nevím, zda se nám to daří.

Do zkoušek přicházíš po zaměstnání, někdy přímo z únavné služební cesty. Jsou ty dvě páteční hodiny pro tebe alespoň trochu radostí a příjemným rozptýlením, realizací něčeho, na co po celý týden ve volných chvílkách myslíš? Jak bys to formuloval?

Někdy se stává, že po celotýdenním vypětí v zaměstnání jdu v pátek do zkoušky a říkám si, že to snad nepřežiji. Ale jak začneme zpívat, tak ze mne všechno spadne, a když vidím, že i zpěváci do zpívání dávají všechno, tak je hned všechna únava pryč. Víím, že stejně jsou na tom i zpěváci. Někteří chodí do zkoušky přímo z práce. Já sám neberu zpívání jako krásné rozptýlení po celotýdenní práci. Beru to jako vážnou věc, jako kolektivní práci. Pokud má mít naše zpívání smysl, nedá se ani v našem amatérském prostředí dělat jen tak ledabyle. To se nám snad alespoň částečně daří. Velice si vážím toho, že jsou lidé ochotni chodit zpívat. I při svých celotýdenních povinnostech (které jsou u mnohých značné) se pravidelně každý pátek téměř všichni sejdeme. Právě tu ochotu přijít pravidelně velmi oceňuji. Co mě velmi povzbuzuje, je i přátelské prostředí mezi lidmi různých profesí a zájmů.

Sbor Cantate Domino zpívá hlavně při bohoslužbách v domácích sborech, což je I. a II. brněnský sbor ČCE, ale občas si zazpíváme ve sborech okolních, během našich prázdninových soustředění také na Vysočině, a pravidelně na podzim vyjíždíme i do vzdálenějších míst: v r. 2001 jsme se tak seznámili se sborem v Karvině, v r. 2002 jsme byli ve Vídni, na podzim 2003 jsme si zazpívali na Slovensku v Očové, pak to byla Jihlava, znovu slovenský sbor v Prietrži, a v loňském roce opět zpívání v luterském sboru na Dorotheagasse ve Vídni. Co na to tvoje rodina?

Naše rodina moji činnost v pěveckém sboru podporuje a má radost z každého našeho zpívání. Moje žena jezdí s námi na zájezdy ráda a je mi jakousi morální a psychickou oporou.

Nikdo z nás není profesionální hudebník, ve sborovém zpívání máme většinou jen malou praxi, ale zpíváme rádi a za náš výkon cítíme jistou odpovědnost. Nejsilněji ji však určitě pociťuješ ty. Jaké pocity má sbormistr před vystoupením?

Před vystoupením mám samozřejmě někdy obavy, jak všechno dopadne, zvláště když nebyl na přípravu takový čas, jaký bych si představoval. Samozřejmě víím o kritických místech. Nemohu na sobě dát znát, že se něco nezvládne. Je potřeba zpěváky před vystoupením spíš povzbudit, že všechno dobře dopadne.

Obrovským povzbuzením je, že cítím snahu o co nejlepší výsledek i u zpěváků. Pak se bojím jen sám o sebe, abych to nezkazil já. Zatím mě zpěváci vždy podrželi. O to víc potěší, když je i ohlas posluchačů pozitivní. Povzbudí to všechny zpěváky k další práci.

Co ti ve sbormistrovské práci pomáhá?

V poslední době jsou velkou pomocí pro všechny sbormistry ČCE kurzy pořádané celocírkvním kantorem Ladislavem Moravetzem. Je výborné, že se začal v církvi této práci někdo systematicky věnovat. Na kurzech je věnován čas jak vedení sboru, tak otázce výběru repertoáru. Mnoho písní, které zpíváme, je právě z tohoto zdroje. Je tam možnost dozvědět se o problémech v jiných sborech a člověk si uvědomí, že na tom nejsme zase tak špatně.

Asi bych sám organizaci kolem Cantate Domino nezvládl, dá se říci, že o některé věci se nemusím vůbec starat. Třeba příprava prázdninového soustředění leží na sestrách Matoulkové, Melicharové a Vojtíškové, stejně tak zájezdy do jiných sborů. Právě se připravuje cesta do Nejdku u Karlových Varů - je to mnoho telefonátů, obstarání autobusu, vyhotovení seznamů účastníků a podobně. Pak je tu starost o

notový archiv, který je ve vzorném pořádku díky Esterce Malachové.

Některá činnost by nešla dělat bez finanční podpory obou farních sborů, za což je potřeba jim vyslovit dík.

Libore, je něco, co tě v současné době trápí?

Cítím, že i sbor Cantate Domino čeká generační výměna. Mladí ale nepřicházejí. Snad jsou vytíženi jinak, snad k nim nedoletěla naše výzva, aby se k nám přidali. Také já sám bych měl být nahraditelný - při nemoci nebo jiném mém „výpadku“ sbor přestává pracovat. Zejména to cítím po odchodu Dany Dobešové a Jenina Šebesty. Nemám nikoho, kdo by mne zastoupil.

Rád bych, aby to zaznělo jako výzva: **potřebujeme zpěváky, potřebujeme zdatného muzikanta, který by byl ochoten zapojit se do práce se sborem.**

Abychom nekončili tak pesimisticky, řekni ještě, co si myslíš o roli zpěvu při našich bohoslužbách, o roli hudby v životě věřícího člověka?

Chápu úlohu pěveckého sboru při bohoslužbách **ne jako pěveckou kulturní vložku**, ale jako jejich organickou součást, která má sloužit k chvále a oslavě Boha. Proto se i v pěveckém sboru snažíme o to, aby to byla chvála na co nejlepší úrovni.

Zpěv obecně beru jako důležitou součást bohoslužeb, při které se všichni mohou připojit svým hlasem ke chvále a vyznání. Ne pouze přijít poslouchat kázání, ale zapojit se osobně.

Otázky kladla Ludmila Marková

Cantate Domino na zájezdu v Nejdku 12. 10. 2008

žili mezi námi

Za bratrem Mirko Nagym

Dne 24. září 2008 zemřel v Brně ve věku nedožitých 92 let bratr farář a senior Mirko Nagy. Pocházel ze starého maďarského šlechtického rodu, jehož někteří příslušníci přišli k nám jako faráři po vydání tolerančního patentu, poněvadž zatím nebyl dostatek domácích teologů. Působili v našich sborech až do dnešní doby. Žel, zesnulý byl poslední toho jména mezi našimi kazateli.

Mirko Nagy se narodil ve Kšelích u Českého Brodu, kde byl jeho otec Oskar téměř 50 let farářem. Vyrůstal mezi devíti sourozenci. Po gymnáziu studoval nejprve na filosofické fakultě UK. Po uzavření vysokých škol nacisty vypomáhal otci v rodném sboru a hned po ukončení 2. světové války se přihlásil na Husovu fakultu ke studiu teologie. V Praze poznal sestru Martu Běťákovou, která pracovala v kanceláři synodní rady, s níž se později oženil. Stala se mu věrnou a platnou pomocnicí ve sborech, v nichž působil. Byly to vlastně jen dva sbory, Vilémov u Golčova Jeníkova, kde pracoval 17 let, a Rovečné, kde působil 14 let.

Vilémovský sbor byl jeho první láskou, kde měl řadu upřímných přátel a těšil se vážnosti také u katolických spoluobčanů. V sídle sboru bylo totiž jen několik našich rodin. Těžká práce spočívala v široké diaspoře, kterou obstarával s nevšední obětavostí. V létě v zimě do podhůří i na hřeben Železných hor. Vždycky se však rád do Vilémova vracel a jeho paní je tam pochována.

Také v Rovečném za příznivějších a soustředěnějších vnějších okolností věrně pracoval v duchu biblicko-reformovaném a získal si tam dobré přátele.

Do důchodu odešel v roce 1979 a bydlel nejprve ve svém domě v Drnovicích u Lysic a po smrti své ženy v rodině své dcery Marty v Brně, kde byl výborně opatřen, a to také po stránce zdravotní. Tam také po delší nemoci tiše mezi svými skonal.

Bratr Nagy neměl rád okázalosti nebo sentimentální řeči. Byl spíše málomluvný a uzavřený, ale když promluvil, tak upřímně. Dovedl říci i nepříjemnou pravdu, ale bez zloby. V době totality jednal jako senior s církevními tajemníky se svobodným nadhledem, jako by v něm bylo, v dobrém smyslu, něco z onoho hrdého uherského magnáta. Neshledali byste při něm žádné šalebnosti nebo křiváctví.

Rozloučení bylo v Brně v Červeném kostele dne 4. října za hojné účasti bratří a sester i kolegů a kolegyn v úřadě. Kázal bratr synodní senior Joel Ruml na texty, které si zesnulý ještě za svého života sám vybral: Pl 3,57 a Lk 24,29.

Zachováme milého bratra v dobré paměti a věříme, že jeho pochodeň bude předávána dál v rodině i v církvi.

Jan Pokorný

Za bratrem Milanem Galusem

V neděli 20. července zemřel bývalý dlouholetý kurátor židenického sboru bratr Milan Gallus. Jeho rodina, přátelé, sbor a ti, kdo jej v naší církvi znali, měli jej rádi a vážili si jej, se s ním rozloučili při pohřebním shromáždění v pátek 25. července. Plný, až přeplněný židenický kostel svědčil o tom, že bratr kurátor, jak jsme o něm až do posledních dnů jeho života mluvili, pro četné lidi z církve i mimo ni mnoho znamenal. K jeho vztahu k Bohu i lidem poukazoval i verš, který zazněl při závěrečném pohřebním aktu: Nikdo z nás nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá (Ř 14,7). O jeho životě jsme psali v červnovém čísle u příležitosti jeho 85. narozenin.

Jana Nechutová

Když bývala presbyterkou

v Brně II, bylo proč se zamýšlet, proč se slova presbyter a presbyterka překládají do naší řeči jako „starší“. Eva Boudová (1960 - 2008) jako starší nevypadala, nevystupovala, netvářila se, a jistě ani sama sobě nepřipadala. Ale když už ji k tomu zvolili a pověřili, nepochoybovala, že podílet se na správě sboru je třeba důsledně, činně, vynalézavě, se smyslem pro netradiční řešení, kooperativně – a nevyhýbat se přitom žádné práci.

Myslím, že tak zvládala všechny své činnosti a zájmy. A nebylo jich málo. Měla schopnost, snad už z rodičovského domu získanou, přistupovat i k velmi namáhavým pracím s nadhledem a úsměvem. Většinou, než se kdo nadál, dokázala tím usměvavým nadhledem nakazit své okolí – a sama vždy byla o kousek napřed.

Uvědomuju si, že jsem dokázal pozorovat jenom malou část z toho, co Eva svou vlídnou rozhodností uváděla ve skutek. Vždyť s manželem Petrem vychovali tři skvělé děti. S Petrem také pracovala v obchodě, který si vezme slušnou porci času a energie. A tak dál, a tak dál – a k tomu byla tou shora uvedenou presbyterkou. A pořád ne a ne začít se tvářit jako starší.

Naše nejmladší presbyterka doslova neměla čas začít stárnout. Když se tehdy na konci krásného slunného léta poprvé projevila zákeřná, zlá nemoc, Eva začala její příznaky a útrapy zvládat s tímž usměvavým nadhledem jako všechno ostatní dosud. Několikrát se lékaři pokusili náročnými zákroky zamezit postupu zhoubné choroby, několikrát jsme si říkali, že se to tentokrát snad přece už podařilo.

Jsem si jist, že Eva byla člověk jako všichni ostatní, a že na ni, stejně jako se děje všem lidem, doléhaly napětí, nejistota, záchvěvy naděje a po nich otřesy z poznání, že nemoc propukla znovu, nemilosrdně. Místo aby něco z toho přenášela na své okolí, přicházela s úsměvem a se zprávou, že se jí daří dobře. V Blahoslavově domě se s námi několikrát modlila za lidi, které trýzní nemoc a oni se bojí o život. Čím patrnější bylo, že o život jde jí, tím opravdověji lidem kolem sebe dodávala odvahy. Nebyla vzor sebedůvěry za každou cenu, byla vzor důvěry komusi, pro koho má člověk nesrovnatelnou cenu.

Eva ráda a dobře zpívala. Hudební nadání sdílela s manželem, a zdědily je i jejich děti. Až dodatečně jsem si uvědomil, že mi připadalo málem samozřejmé, když oznámení o jejím odchodu Petr a děti doprovodili strofou jedné ze starozákonních písní (Žalm 139). Na mysl se mi vracela strofa jiné písně.

*Ať hledím do nebe, či do propasti zírám,
ty se mnou všude jsi, i v propasti jsem tvůj.
Hleď, smrti bezmocná, jak křísit umí víra.
Ty, Pane můj, mne ochraňuj.*

(A. Vinet, český překlad Karel Trusina, 1933-1978.)

Kdysi jsme se tu písničku zkoušeli v Blahoslavově domě naučit. Nezvládli jsme to. Eva už to má zvládnuto. S nadhledem a s úsměvem nás zase předstihla.

Jaroslav Vítek

naše sbory

Vanovice

Vanovický sbor se rozkládá na rozsáhlém území Malé Hané a přilehlých částí Českomoravské a Dražanské vrchoviny. Do jeho spádové oblasti patří více než 60 obcí. K 1. lednu 2008 se k němu hlásilo 1089 bratří a sester. V současné době se scházíme k bohoslužbám v sídle sboru a ve čtyřech dalších kazatelských stanicích: v Letovicích, Jevíčku, Horním Smržově a Moravské Chrástové.

Počátky a vznik vanovického sboru se datují do doby před vyhlášením tolerančního patentu. Už tehdy se objevili první stateční bratři a sestry a začali se hlásit o svá práva. Ani po přijetí tolerančního patentu se situace nijak zásadně nezměnila. Nakonec přece 20. května 1872 podali Vanovičtí žádost císaři o povolení stavby modlitebny a školy a o povolání kazatele a učitele. V srpnu téhož roku se dali do stavby modlitebny a za dva měsíce ji dokončili.

Novou modlitebnu posvětil modlitbou a slovem Božím 23. února 1873 první kazatel sboru Štefan Balla. Přišel z Maďarska a v krátké době se naučil česky - byl jen „po vanovsko“. Zemřel roku 1896 ve svých 40 letech. Na sboru však odvedl nevídaný kus práce.

Úmysl postavit nový chrám Páně pojali vanovičtí evangelíci na začátku roku 1828. Původní modlitebna totiž přestala stačit potřebám rostoucího sboru. Po komplikacích, peripetích a úředních průtazích nakonec došla tehdejšímu faráři Samuelu Nagymu trpělivost a začal si stěžovat ve Vídni. Teprve potom se jednání začala hýbat kupředu a 23. dubna 1839 se započalo s kopáním základů nového chrámu Páně. Do podzimu 1839 byl chrám hotov až po střechu. Na stavěníšti se denně střídalo více než 30 zedníků a na 100 pomocníků, většinou členů sboru. Potom se zase objevily překážky ze strany katolické církve a vrchnosti. Nakonec byl chrám, ještě bez věží, v roce 1844 dokončen a 11. srpna 1844 slavnostně posvěcen.

Když byl chrám, pomýšlel duchovní i na zvonění. Náhodou se mu dostalo do rukou zapomenuté nařízení císaře Josefa II., v němž evangelíkům dovolil, aby,

chtějí-li, bubnem neb jiným znamením oznamovali začátek svých bohoslužeb. Samuel Nagy chtěl zvony. Ty ovšem býti nesměly. Napsal tedy Kruppovým závodům v Essenu, zda by se dalo zhotoviti něco, co by zvonilo jako zvony, a přece by to zvony nebyly. Dostal odpověď, že zhotovují za 500 zl. zvláštní „péra“ ze speciální lité oceli. Kazatel je objednal.

Byly-li při stavbě chrámu dělány ze strany úřadů a katolické církve potíže a komplikace, pak lze bez přehánění říci, že po instalaci „pér“ se doslova strhla bouře. Přes všechny tehdejší instance se vedl boj o vanovické zvonění. Teprve až si Samuel Nagy vyžádal audienci u Nejvyšší kanceláře ve Vídni, bylo výnosem dvorské kanceláře toto vanovické zvonění sboru dovoleno. Až do postavení věží pak „péra“ vítězně zvonila ve štítu kostela. Věže byly postaveny až v roce 1865, tedy již v době rovnoprávnosti církví, za superintendenta Jana Beneše. Do levé věže bylo přemístěno vanovické zvonění a je v ní až dodnes. V pravé věži bylo namontováno osazení pro tři zvony. Největší zvon měl hmotnost 1670 kg, střední 968 kg a nejmenší 474 kg. Dnes je v pravé věži pouze nejmenší zvon, pro oba velké zvony se stala osudnou II. světová válka. Zvony musely být odvezeny a byly pravděpodobně přetaveny pro potřeby válečného průmyslu.

Po I. světové válce a vzniku samostatné republiky panovala i ve vanovickém sboru veliká radost a plno nadšení a chuti do práce. Farář Kamil Nagy, který ve sboru působil od roku 1907, byl jedním z prvních, kdo horlil pro spojení obou evangelických církví, tj. církve augsburské a helvetské, a svým úsilím k němu nemálo přispěl. Ve sborové práci nastal čilý ruch. V duchovenské práci pomáhali vikář Václav Hrubý a diakoni Tomáš Rumíšek a Samuel Dobis. Nelze opomenout i několik horlivých laických pracovníků v čele s bratrem Fundou.

Farář Kamil Nagy, výmluvný kazatel slova Božího, pracoval také jako senior brněnského seniorátu, později jako člen Synodní rady, a čtyři měsíce před svou smrtí (5. 9. 1939) byl zvolen synodním seniorem Církve československé evangelické.

Na podzim r. 1939 byl staršovstvem povolán za vikáře Ladislav Barot, který byl od roku 1941 až do roku 1980 farářem vanovického sboru. Za jeho působení byl v Boskovicích postaven kostel a došlo k oddělení Bodkovic a přilehlých vesnic a vzniku nového farního sboru.

Ve Vanovicích se veškerá sborová práce konala v budově „Záložny“. Po válce - především kvůli nejednotným politickým tlakům - bylo rozhodnuto těchto prostor už neužívat, a na faře byl zřízen sborový sál - modlitebna. Přes veškeré těžkosti způsobené nepříznivou politickou situací, kdy mnohé rodiny ze sboru odešly a práce kazatelů byla pod přísným dohledem státních úřadů, se přece zdařilo několik větších akcí. Za připomenutí rozhodně stojí návštěva sester a bratří Slováků a Maďarů, kterých přijelo celkem 150 a jejichž přítomnost a srdečnost povzbudila a potěšila celý náš sbor. Je třeba zmínit i seniorátní akce, které se ve Vanovicích podařilo zorganizovat - Dny křesťanské služby, setkání pěveckých sborů, Jeronymovy Jednoty, mládeže. Sbor také pod hlavičkou včelařské organizace uspořádal řadu zájezdů, včetně zahraničních (Maďarsko, Polsko.) S Boží pomocí

jsme se i v té době pustili do náročných stavebních akcí (oprava fasády kostela a výměna jeho střešní krytiny).

Z posledních let si sbor připomíná práci faráře Pavla Kašpara a vikářky Jany Kašparové (1981-1991), vikáře Libora Špačka (1991-1995), farářky Hany Schusterové a jáhna Hynka Schustera (1996-2002) a emeritního faráře Miroslava Rozbořila (2002-2003).

Od 1. srpna 2003 v našem sboru pracují Lenka a Pavel Freitingerovi. Ti nejen že navázali na dílo budované jejich předchůdci, ale v mnohém je ještě díky své obětavosti posunuli správným směrem.

Pro náš sbor je velice důležitá vlastní historie. Ovšem to, že jsme od svých předků převzali pochodeň víry, nás zavazuje k tomu, abychom ji jasně zářící předali i dalším generacím. Jak už bylo řečeno, k nedělním bohoslužbám se scházíme nejen v sídle sboru, ale ještě v dalších 4 kazatelských stanicích. Nutno dodat, že některé z nich jsou opravdu „malé“, že pomalu „stárnou“. Ale přesto, a možná právě proto, nám připadá důležité v nich práci udržovat a rozvíjet, dát tamním křesťanům možnost společně hledat Boží pravdu a prožívat vzájemné společenství. Prosíme a modlíme se za to, aby také generace následující mohly spolu se žalmistou vyznat: Zaradoval jsem se, když mi řekli: Půjďme do Hospodinova domu!

Náš sbor má velkou diasporu. Proto se řada sborových aktivit koná na nejrůznějších místech, často i v domácnostech členů sboru (např. biblické hodiny, vyučování náboženství).

V našem sboru pracuje velice aktivně mládež. Kromě toho, že se každý týden schází ke studiu Písma, společně organizuje i jiné aktivity (volejbal, společný pobyt pod stany, už několikrát se podílela na přípravě bohoslužeb, organizuje akce pro děti, podílí se velkou měrou na organizaci dětských táborů na Blažkově). Samozřejmě nesmím zapomenout ani na službu našeho pěveckého sboru. Protože je náš sbor tak diasporní, vyučuje se náboženství také na několika místech. Jednou za rok - před Vánocemi - máme potom možnost vidět všechny děti „v akci“ - a to při vánoční hře. Je nám to vždy povzbuzením - vždyť kdo by se neradoval, když vidí na pódiu 40 dětí nejrůznějšího věku, jak se dospělým snaží předat evangelium?

Uvědomujeme si, že sbor nemůže žít jen sám pro sebe. Proto jsme také navázali kontakty s katolickými farnostmi ve Velkých Opatovicích, Jevíčku a Letovicích, s adventisty z Boskovic. Se sborem Církve bratrské v Letovicích jsme měli kontakty snad odjakživa. Otevřeli jsme dveře kostela i „světu“. Už přes 10 let totiž během léta pořádáme koncerty, většinou spojené s výstavami obrazů. Tento počin se nejen v obci setkal s velikým ohlasem.

Od loňského roku jsme také kontaktním a partnerským sborem Stacionáře denních služeb v Letovicích, pobočky brněnského střediska Diakonie. Tato spolupráce se ukázala pro obě strany velice důležitou a potřebnou.

Určitě by se dalo ještě pokračovat. Ale víte co? Přijďte se podívat!!

Sestavil Kamil Vystavěl st.

čteme bibli

Žena hříšnice - Jan 8,1-11

Ježíš sedí na nádvoří chrámu a učí. K učitelům Zákona lidé přicházeli, když si nevěděli rady. Tentokrát nejdou žádat o radu. Svým výkladem si jsou jisti. Chtějí Ježíše dostat do úzkých. Nemá-li být obviněn, že je proti Zákonu, bude muset přiznat, že pravdu mají oni. Zákon říká to a to. Co říkáš ty? Je to vlastně podobné, jako když on svým protivníkům položil otázku o Janu Křtiteli, byl-li jeho křest z Boha či z lidí, a tím je přivedl k mlčení.

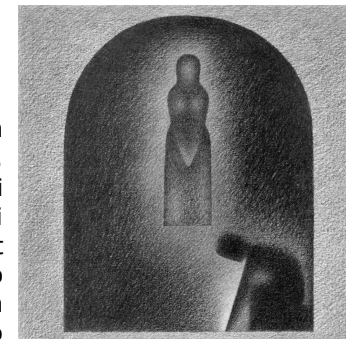
Ted' mlčí i Ježíš. Nic neříká, ale není nečinný. Skloní se a píše prstem po zemi. Skoro jako by svoji odpověď dával písemně. Evangelista Jan se rád vyjadřuje pomocí symbolů, i tady chce něco naznačit. Nevíme, co Ježíš psal. Stěží to budou nové paragrafy. Klidně si sem můžeme dosadit slova, která bezprostředně navazují na tento příběh. „Já jsem světlo světa; kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“

Ale pak své mlčení přeruší: „Kdo z vás je bez hříchu, první hod' kamenem!“ Nebezpečná odpověď, přímo na hraně. Znamená to, že trestat podle Zákona může jen ten, kdo jej sám ve všem dodržuje? Že kázat o hříchu by měl, jen kdo sám je čistý? Že odmítat cizoložství smí jen ten, kdo se proti 7. přikázání nikdy, ani myšlenkou, neprovinil? Že nikdo druhý nemá právo mluvit do mého života a vytýkat mi mé chyby, protože nakonec každý jsme nějaký? Jak snadno se dá Ježíšových slov zneužít. Berme je jako potřebné memento, abychom své úsudky nevnášeli příliš rychle a neužívali Boží přikázání jako hůl proti druhým. Zatímco Ježíš píše, začnou se vytrácet. Došlo jim to?

Tak tu nakonec zůstávají dva: Ježíš a provinilá žena. A Ježíš nemlčí, nepustí ji jenom tak. Ani slovem nezlehčí její hřích, právě tak jako neodsoudí pokrytectví žalobců, ani nedá najevo, že jejich odchodem je zase všechno v pořádku. Jednu chvíli to dokonce vypadá, jako by se s nimi stavěl do jedné řady. Neodsoudili tě oni, neodsuzují tě ani já. Jenže když dva říkají totéž, není to totéž. Oni tě neodsoudili, protože se zastyděli za své jednání. Já jsem tě neodsoudil, protože jsem nepřišel lidi soudit, ale vyvést je ze tmy na světlo. Přišel jsem jako světlo i do tvého života.

V tomto smyslu říká: Jdi a už nehřeš! To není jako když jsem kdysi udělal dopravní přestupek, příslušník mně chvíli domlouval a pak řekl: Tak jedte, a příště dodržujte předpisy. Nebo jako když někoho při něčem přistihnete, a pak řeknete: Koukej mazat, a příště ať tě už nenapadne to dělat! Ježíšovo Jdi! znamená odpuštění v celé plnosti. Zhřešila jsi, ublížila jsi svému muži i jiným, provinila ses proti Bohu, ale já ti odpouštím. Tvá vina je odpuštěna, už tě nemusí tížit. Jsi volná, můžeš domů. Tvůj hřích – to už je minulost. Ted' máš před sebou budoucnost, ve které už není místo pro nevěru, ale pro lásku a věnost, manželovi, rodině, lidem i Bohu.

Prožíváme to takto i my, třeba u stolu Páně?

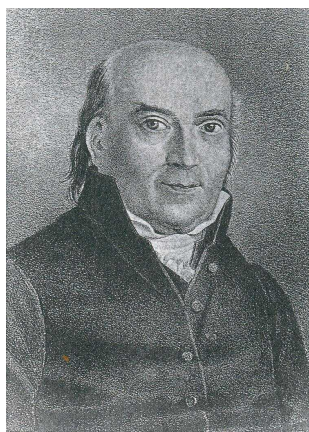
Jan Trusina

z historie evangelíků v Brně

Victor Heinrich Riecke, část II, působení v Brně

Nejprve se krátce zmíníme o evangelickém sboru augsburského vyznání v Brně. Císař Josef II. povolil zřízení evangelického sboru v Brně 27. června 1782. Hlavní a první iniciátor toho, aby v Brně sbor s modlitebnou vznikl, byl Johann Bartholomäus Seitter, ředitel a později majitel továrny na sukno, protestant z Německa, původem z Nizozemska, který přišel do Brna 10 let před vydáním tolerančního patentu a přivedl s sebou řadu souvěrců – zaměstnanců. V úsilí o evangelický sbor ho podporoval Johann Leopold von Köffiller, osvícený katolík, továrník, který předal přímo císaři Josefovi II. prosebný přepis. Malý počet evangelických rodin (podle tolerančního patentu jich mělo být 100) byla jediná překážka. Ale Josef II. udělal výjimku, protože se v Brně jednalo o bohaté továrníky a průmysl. Největší zásluhu o vznik sboru měli tedy pánové Seitter a Köffiller, a to i po stránce finanční.

Továrník Köffiller se postaral i o zřízení modlitebny v podhradí (Zwingru). Byla to původně jízdná moravských stavů, pak taneční škola, a nakonec ji zakoupil továrník Köffiller. Modlitebna byla zasvěcena o svatodušních svátcích 3. července 1783. Bez vědomí největších dobrodinců byly předtím na galerii u varhan zavěšeny znaky Köffillerův a Seitterův. Ve vedlejší budově byla zřízena fara a škola.

Riecke byl jmenován „Brünner Tuchfabriquen Pastor“ (= brněnský pastor továren na sukno) 23. prosince 1782 a první evangelickou bohoslužbu vykonal v Köffillerově manufaktuře 25. prosince 1782 za velké účasti posluchačů. Po 6 letech (9. 12. 1788) byl jmenován seniorem a rozšířil tak svou činnost mimo brněnský sbor ve 14 luterských sborech na Moravě. Jako senior se vypravil do Uher a Sedmihradska, aby provedl sbírku pro chudé moravské luterské sbory. Císař Josef II. mu k tomu dal povolení. Riecke vybral 12 000 zlatých. Na této cestě se v Levoči seznámil se svou budoucí ženou Žofií Eleonorou Elhartovou, dcerou městského lékaře, s kterou se 5. září 1789 oženil. Nejstarší syn ji charakterizoval jako „výbornou, krásnou, duchaplnou, ušlechtilou dívku“. Šťastné manželství trvalo 24 let.

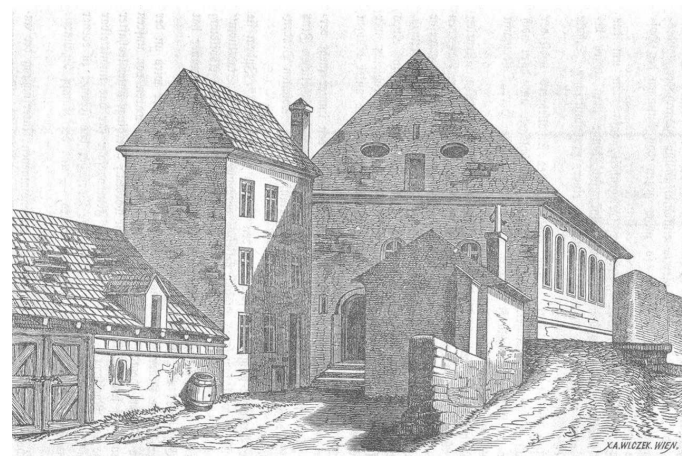
Jemná a laskavá paní měla dobrý vliv na svého muže, mírnila jeho prudkost. Měli spolu 8 dětí, z nichž dvě (chlapeček a děvčátko) záhy zemřely, ostatní se však dožily vysokého věku a 4 synové i významných postavení. Všechny děti dělaly rodičům čest.

Protože evangelické sbory po vydání tolerančního patentu (13. října 1781) neměly žádné společné bohoslužebné řády, musely se samy o ně postarat. Také Riecke se svolením členů sboru je musel vytvořit, a této svobody plně využil. Vzorem mu bylo církevní zřízení v jeho vlasti, Württembersku, které ve srovnání s téměř všemi luterskými zeměmi v Německu, ale i uherskými a slezskými pokládá za „nejpřesnější, nejjednodušší a nejrozumnější.“

Mimoto využil Salzmannovy liturgické návrhy, zejména co se týká zpěvu. Farář

Salzmann totiž zavedl častější střídání ústního přednesu se zpěvem shromáždění. Podobně tomu bylo v Ochranově. Riecke si od toho sliboval větší zájem lidí na bohoslužbě, protože dlouhé zpívání lidí unavuje. Naopak při krátkých zpěvech se sbor více zapojuje. Zpěvník, který je pro mnohé členy sboru jedinou vzdělávací knihou, se stane známějším a milejším, a také si snadněji vzpomenou na text kázání. Riecke proto velice pečlivě vybíral písně. Byly napsány křídou na dvou černých tabulích, které visely vpravo a vlevo od kazatelny. Sbor používal berlínského zpěvníku, ale jeho „očistěná“ němčina byla zpočátku některým nesrozumitelná. Také si na ni zpočátku stěžovali Rieckemu vojáci, že ve svých kázáních mluví „moc vysoko“. Ale brzo si zvykli a rozuměli mu úplně, jak sami přiznali, ačkoliv se k nim „nesnížil“.

Bohoslužba v nové modlitebně začínala v létě v 9 hodin a trvala hodinu a půl. Skádala se z těchto částí: vstupní píseň, modlitba, četba z Bible, hlavní píseň, kázání, píseň, modlitba a požehnání, závěrečná píseň. V zimě se začínalo v 10 hodin a bohoslužba trvala hodinu.

Modlitebna, fara a škola brněnského evangelického sboru

„Modlitba všech modliteb Otčenáš“ nebývala při shromážděních každou neděli. „Nedivte se“, volal Riecke na svatodušní pondělí r. 1783, „že Otčenáš méně často a šetrněji se ozývá na tomto svatém místě, než jste snad zvyklí z jiných evangelických kostelů. Jak je politování hodné, že tato nejkrásnější a nejvzácnější ze všech modliteb se podobá léku, na který člověk nestřídmě navykl své tělo a nemá už žádný účinek.“

Na konci bohoslužeb nedělal Riecke kříž. Sbírkou dávali do pytlíku u dveří – neposílal se během shromáždění mezi lidmi.

Večeře Páně se vysluhovala třikrát, nanejvýš čtyřikrát do roka, později jen dvakrát. Z obavy před zevšedněním. Privátní vysluhování Večeře Páně se však konalo u nemocných a umírajících podle přání. Riecke důrazně odmítal, aby chudí členové sboru se obávali jít při Večeři Páně mezi bohaté, protože „u Ježíšova stolu neexistuje žádná přednost.“

Pro děti brněnských protestantů vybudoval vzornou školu podle metod saského osvícence Ch. G. Salzmann. 30. 6. 1795 dostal evangelický sbor povolení zřídit si vlastní školu a 24. 11. 1797 přijmout druhého učitele.

Dvanáct bohatých brněnských evangelických rodin, které pocházely ze všech dílů Německa, Holandska a jiných zemí, bylo schopno sebrat 8 000 zlatých rok co rok na církevní a školní vydání, takže prostí členové sboru zůstali nezatíženi.

Úcta, které se Riecke u členů svého sboru těšil, byla bezpříkladná. Nebyl jen jejich kazatelem, učitelem náboženství, vychovatelem jejich dětí, ale i moudrým rádcem v osobních záležitostech a dokonce úspěšným advokátem. Tento vrozený talent pro právní jednání byl brněnským sborem velmi uznávaný a v r. 1790 sbor Rieckemu nabídl, aby na útraty sboru studoval ve Vídni práva. Ale proti tomu se opřela paní Rieckeová. Uvedeme příklad jeho nezištného jednání:

Když zemřel bohatý člen sboru továrník Offermann a jeho malým sirotkům hrozilo, že jejich dědictví bude pod cenou prodáno, Riecke se jich ujal a v soudním procesu jejich při vyhrál proti jiným členům sboru. Když zaslechl poznámku, že ho platí a on přitom vede proti nim proces, Riecke okamžitě prohlásil, že od nich nic nepřijme za dobu, po kterou proces trval, a tak se jeho příjem snížil na polovinu.

Byl i výborným psychologem. Ve sboru s bohatými a často si konkurujícími továrníky docházelo k napětí, ale Riecke pořádáním různých sborových setkávání uměl dát členy sboru dohromady. Syn vzpomínal, jak býval otec veselý, jak se srdečně smával – ale jak také naopak dovedl vřele soucítit s nešťastnými.

Péče o brněnskou evangelickou školu přivedla Rieckeho ke studiu pedagogiky. Hlásil se k pedagogickému filantropismu. Otázka výchovy a vyučování ho vedla k vědeckému studiu. Tehdy došlo k obratu v jeho oceňování vědy a vědomostí. Svě filologické vzdělání začal pokládat za nedostatečné a přiklonil se zcela k přírodním vědám. Začal sbírat neplánovitě všechno a všude. Jeho mineralogické a botanické vědomosti měly však mezery. Zajímala ho také polytechnika. Do Brna přišly první zprávy z Anglie o parostrojích, o nově objevených strojích přádelních, tkacích a stříhačích. To ovšem zajímalo členy sboru – vzdělané továrníky. Riecke nadšeně obdivoval technický pokrok. Jako jeden z prvních v Brně osvětloval svůj pokoj plynem (tzv. Thermolampe).

Když v r. 1803 po 20 letech odcházel do rodného Stuttgartu, vděčný sbor mu v modlitebně pořídil pamětní desku s nápisem (v současné době je umístěna v sakristii Červeného kostela):

**Victor Heinrich Riecke,
první kazatel evangelického sboru
v Brně 25. prosince 1782,
senior evangelických sborů na Moravě
9. prosince 1788.
Do své vlasti povolán zpět v březnu 1803.
Nám byl učitelem a přítelem.**

Zvlášť oddaná mu byla rodina Seitterova, u níž Riecke po příjezdu do Brna delší dobu bydlel a jejíž dvě děti v r. 1784 konfirmoval – byla to vůbec první konfirmace

v Brně.

Tak významná osobnost, jako byl Victor Riecke, nezůstala ovšem omezena jen na činnost v evangelické církvi. Znamenal mnoho pro celé město Brno. Po r. 1785, kdy Josef II. provedl reformu rakouských zednářských lóží, se dvě brněnské lóže spojily v jednu s názvem „Gerechte, vollkommene und gesetzmässige Johannisloge der wahren vereinigten Freunde im Orient von Brünn in Mähren“ (= „Spravedlivá, dokonalá a zákonná lóže Johanitů (sv. Jana?) pravých spojených přátel v Orientu v Brně na Moravě“). Zakladatelem byl jimramovský hrabě Edmund Belcredi. Mistry lóže byli Heinrich Friedrich Hopf, továrník na jemné sukno, a Victor Heinrich Riecke, doktor filosofie, senior sborů na Moravě a kazatel sboru v Brně.

Po krvavých událostech ve Francii r. 1792 došlo k zavírání lóží svobodných zednářů. Mezi posledními zanikla brněnská lóže v r. 1794.

V zednářské lóži byl Riecke stoupencem a šířitelem osvětských myšlenek. Jeho zásluhou byla v Brně otevřena první čtenářská společnost v r. 1785. V r. 1786 vydával Riecke v jejím rámci „Brněnský týdeník pro dobro chudých“ („Brünner Wochenschrift zum Besten der Armen“). Časopis měl však jen 9 čísel a zanikl pro nedostatek odběratelů. Obsahem – povznesení zemědělství, zdravotní osvěty, filantropických myšlenek – měl oslovovat střední a vyšší vrstvy. Druhý časopis „Der Wohlthätige“ („Dobročinný“) z r. 1788 zanikl rovněž a nezachovalo se žádné číslo.

Riecke si uvědomoval, že podobných charitativních akcí by muselo být mnohem víc, aby se zlepšily životní podmínky brněnského proletariátu, „neboť tak neuvěřitelně velké je utrpení mnoha tvých obyvatel, Brno, zvláště na předměstí!“

Dále se zasazoval o to, aby bylo zavedeno hromadné očkování proti černým neštovicím a jako jeden z prvních se snažil založit podpůrný spolek pro dělníky v brněnských manufakturách.

Postaral se také o kunínský výchovný ústav (1792–1814) založený hraběnkou Walburgou z Walburg-Zeilu (1762–1828) a vnesl do něho ducha tolerance. Do tohoto ústavu dovedl svého devítiletého synka Františka r. 1807 luterský učitel z Hodslavic Jiří Palacký.

Ústav byl v očích moravského gubernia však příliš svobodomyslný – to už nastala politická reakce – a byl proto r. 1814 zrušen.

Nakonec ale zdaleka ne na posledním místě je třeba se zmínit o tom, že na přímluvu Rieckeho a díky jeho stykům u dvora nebyla provedena poprava šesti Hanáků obviněných ze vzpoury, kteří si však tak tvrdý trest nezasloužili. Stalo se to v r. 1800. Připomněl to Rieckeho nejstarší syn, když se v r. 1859 sešla rodina u příležitosti 100. výročí otcova narození.

Závěrem citát z publikace „Významné osobnosti Brna 18. st.“: „V mnoha směrech se Riecke stal na Moravě 80. a 90. let 18. století symbolem náboženské tolerance a osvětské filantropie. Když se zjara v roce 1803 vrátil do svého rodného Stuttgartu, přišlo Brno o jednoho z nejpozoruhodnějších představitelů pozdního osvícenství.“

Věra Doleželová, dokončení v příštím čísle

lidé ve sboru

Brno I

1.11.	Tomáš Baxant	84 let
2.11.	Marie Bednářová	90 let
3.11.	Vlastimila Kejdušová	85 let
7.11.	Milada Luklová	86 let
8.11.	Hana Frydryšková	60 let
8.11.	Markéta Teplá	30 let
10.11.	Přemysl Heller	50 let
10.11.	Otilie Janková	84 let
11.11.	Kateřina Cahlíková	30 let
11.11.	David Maršálek	30 let
11.11.	Eva Šimková	76 let
16.11.	Kornelie Křehlíková	80 let
18.11.	Miloslav Kužela	82 let
18.11.	Kristina Lipenská	30 let
19.11.	Emílie Šuláková	77 let
25.11.	Natalie Malingerová	83 let
27.11.	Věra Kovářová	78 let
29.11.	Břetislav Langer	75 let
30.11.	Milada Kelblová	86 let

Brno II

3.11.	Hana Frydryšková	60 let
4.11.	Pavel Just	40 let
7.11.	Josef Keller	20 let
9.11.	Vratislav Mika	78 let
9.11.	Ivana Radová	40 let
10.11.	Hilda Fojtlová	88 let
10.11.	Jiřina Folwarczná	81 let
11.11.	Vlastimila Petrářová	88 let
11.11.	Blahoslav Váňa	83 let
11.11.	Libuše Pokorná	83 let
11.11.	Miroslav Břenek	78 let
11.11.	Jaroslava Osvaldová	70 let
11.11.	Tomáš Podrábský	60 let
11.11.	Stanislav Nedbálek	40 let
15.11.	Miloslav Koutný	84 let
17.11.	Věra Skřepská	87 let
17.11.	Ivan Fleischer	83 let
19.11.	Milada Wurmová	86 let
20.11.	Blanka Matyášová	85 let
21.11.	Bohuslava Krystíková	88 let
26.11.	Miloslav Petráček	83 let

(uvádíme kulatá výročí a od 75 let všechny narozeniny)

Pokřtěni byli (rok narození)

Brno I

- 14. 9. Anna Pichrtová, 2007
- 21. 9. Šimon Souček, 2008
- 5.10. Jan Sebastian Soběslavský, 2008
- 5.10. Vojtěch Sypták, 2008
- 12.10. Jitka Frýdová, 2008
- 12.10. Matyáš Janda, 2008

Brno II

- 14.9. Richard Kazda, 2008

Rozloučili jsme se:

- 4.10. Mirko Nagy, 1917

Pane Ježíši Kriste, ty jsi vzkříšení a život, svým vítězstvím jsi nám získal věčnou spásu. Prosíme tě, dej, abychom radostně vstali z mrtvých a byli s tebou v ráji. Vždyť ty s Otcem a s Duchem svatým žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

KOLEKTA 24. NEDĚLE PO TROJICI

bude

Klub otevřených dveří

Každý čtvrtek od 10 do 12 hodin, Opletalova 6

- 6.11. Drobné chyby ve výchově povoleny, Petra Škrdlíková
- 13.11. Stvořena ženou, Ladka Ryšavá
- 20.11. Když se řekne výročí ...
- 27.11. Ráchel – známá i neznámá, Olga Tydlitátová

Kavárnička

každou středu od 15 hodin, Opletalova 6, sál Václava Pokorného

- 5. 11. Jak šel život - s básněmi a výtvarnou tvorbou Jindřišky Mikoláškové
- 12. 11. Zahrají studenti konzervatoře
- 19. 11. Jan Franců: Na kolech po chorvatských ostrovech - s promítáním
- 26. 11. Vyprávění bratra faráře Jana Pokorného

Listopadové hudební nešpory

Konají se v neděli 2. listopadu 2008 v 19.30 hodin v Červeném kostele. Účinkují: Jan Broda - trubka a Zdeněk Nováček - varhany. Program: J. S. Bach, R. Valentino, A. Dvořák, C. Franck. Biblické zamyšlení: Mgr. Jiří Gruber. Dobrovolné vstupné bude věnováno občanskému sdružení Naděje v Brně. Projekt podporuje Jihomoravský kraj a statutární město Brno. Pořádají a zvou sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno – Husovice.

Instalace nového faráře ve sboru Brno II

Srdečně vás zveme k bohoslužebnému shromáždění v neděli 9. listopadu 2008 ve 14.30 v Blahoslavově domě, při němž bude uveden do služby v našem společenství náš nový farář Ondřej Kolář, ThD.

Rodinná neděle v Brně I

Rodiny s dětmi zveme na neděli 9. listopadu na bohoslužby do Červeného kostela, pak ke společnému obědu a po něm k zamyšlení sestry Jindry Soudkové z Letovic na téma: Dobré knihy pro naše děti.

Oslavy 90. výročí ČCE

Oslavy se konají v Praze v kostele u Salvátora pod heslem Svobodně a beze strachu ve dnech 21.-22. listopadu.

Pátek 19:30 Betlémská kaple, koncert k narozeninám

Sobota 10:00 Zahajovací pobožnost, 10:20 Přednáškový panel,

13:20 Smíšený farářský sbor, 13:40 Panelová diskuse, 15:30 Naši pěvci,

16:30 Slavnostní bohoslužba, 19:30 Te Deum Petra Ebena

Sborové odpoledne křesťanské služby Brno I

U příležitosti devadesátých narozenin bratra faráře Jana Pokorného připravujeme sborový den na první adventní neděli 30.11., při které bude bratr Jan Pokorný dopoledne kázat v Červeném kostele (10:00) a ve 14:00 bude na Opletalově 6 sborové odpoledne se vzpomínkami pamětníků. Je možno se přihlásit ke

společnému obědu.

dětský koutek

Naše jména

Víte, že každé jméno něco znamená? Jména křestní (to jsou jména, kterými na nás druzí lidé volají) se vyvíjela dlouhou řadu let.

Každé jméno má svůj význam, má charakterizovat člověka, jeho zařazení do života, jeho vlastnosti. Dokonce se věřilo, že zvuk vyslovovaného jména ovlivňuje vlastnosti člověka a pomáhá k vytvoření osobnosti.

Jména mají různý původ. Jsou převzata z hebrejštiny, řečtiny, latiny, z románských jazyků či germánského původu.

V dřívějších dobách se jména vybírala podle významu. Jak je to dnes, to nevím. Záleží na každém rodiči, čemu věří a podle čeho jméno vybere. Já vám tu napíšu význam některých jmen.

Adam – vykládá se jako člověk, pozemšťan, z červené hlíny

Benjamín – znamená milovaný syn

David – vykládá se jako miláček

Dag – vykládá se jako den, nebo nádhera

Jan – znamená Bůh je milostivý

Jiří – znamená zemědělec

Jonáš – znamená holub

Josef – vykládá se Bůh přidá

Kilián – vykládá se jako mnich nebo malý bojovník

Kryštof – znamená nositel Krista

Petr – znamená skála

Samuel – znamená Bůh vyslyšel

Vít – vykládá se jako živoucí, veselý

Alžběta – znamená Bůh je má přísaha

Anežka – znamená čistá, neposkvrněná

Anna – znamená milosti plná

Denisa – znamená božské dítě

Ester – znamená hvězda

Julie – znamená vlasatá, zářící, mladá

Kateřina – znamená cudná, mravná

Klára – znamená světlá, slavná

Magdalena – znamená pocházející z Magdaly

Marie – vykládá se jako milovaná Bohem

Sára – znamená kněžna, vznešená

Ahoj Katka

ze sboru Brno - Židenice

Výročí v Blansku

Když slyší mladí lidé, že se něco událo před padesáti roky, zdá se jim to téměř jako ve středověku. Nám starším se stejný počet roků jeví úplně jinak. Těch padesát let uplynulo jako voda a budova, kterou si připomínáme, zmizela v propadlišti dějin, ale společenství stále žije.

V neděli odpoledne 24. října 1958 byl slavnostně otevřen sborový dům Jana Ámose Komenského v Blansku na Čelakovského ulici č. 3 (nyní Rožmitálova). Kazatelská stanice Brna, později Brna-Židenic, zde vznikla 16. 11. 1924. Blansko má bohatou, zvláště luterskou minulost. V novodobé historii evangelíci patřili ke sboru vanovickému, scházeli se už od roku 1912 po rodinách, pak v závodním kasinu železáren, jejichž ředitelem byl evangelík Š. Hofman, později v chlapecké škole. Významné bylo, že Československá církev (husitská) koupila opuštěný dřevěný (původně pravoslavný) řeckokatolický kostelík sv. Paraskevvy v Nižním Selišti na Podkarpatské Rusi, který byl stavěn pro epidemii moru více než 40 roků až do r. 1641. Tuto historicky cennou stavbu rozebrali a na pěti vagónech převezli do Blanska, kde kostelík opět v roce 1937 postavili a posvětili. Jejich laskavostí jsme se tam roky scházeli a po všech zvratech se zase scházíme. Po léta blanenští evangelíci usilovali o vlastní stánek, dokonce dvakrát získali pozemek, chtěli postavit kostel dle návrhu Ing. arch. M. Tejce, ale přišla válka. Po válce získali do národní správy vilku, ale o ni přišli. V druhé polovině 50. let 20. století koupili část domu, bývalou pekárnu, za 40 000 Kč a nákladem 65 000 korun ji opravili, včetně sociálního zařízení, a přistavěli prostornou chodbu pro přístup z ulice. Na tehdejší dobu to byly náklady značné, obětavost kazatelské stanice velká. I mateřský sbor dělal pro Blansko, co se dalo, např. pořádal bazary a akademie. Bratr farář Venc měl značné známosti, a tak jednou odpoledne účinkovali sólisté brněnské Reduty Zdeněk Skopal, Veronika Butorová a Arnošt Škoda, jindy zase neméně význační umělci, ale také děti a mládež sboru...

Slavnost byla na tehdejší poměry velkolepá, vždyť uvažte, že šlo o rok třídně-politických prověrek 1958. Zahájení se uskutečnilo ve škole na Marxově ulici, pak šlo 250 účastníků do československého kostelíku, kde kázal zeť Antonína Vence br. farář Josef Průša, a průvod pak pokračoval do nového sborového domu k posvěcení slovem Božím br. seniorem J. P. Šebestou. Vedle tří již jmenovaných kazatelů se slavnosti zúčastnil i prof. Viktor Pospíšil, emeritní farář a superintendent žijící v Brně. Modlitebna měla více než 50 míst k sezení, takže jsme se tam, ani do nového prostorného vestibulu, všichni nevešli. Žel, radost blanenských nebyla dlouhá. Za necelých sedm roků došlo růstem města k asanaci modlitebny. Dostali sice peníze, za které dům koupili (40 000 Kč), a nabídku zakoupit prostory v budovaném obchodním centru, ale cena převyšovala možnosti. Také o pozdější náhradní místnost v Dvorské ul.č. 2 na staré poště jsme opět asanací přišli. Dnes vidíme, jak byla prozřetelná koupě dřevěného kostelíku, a tak má Blansko prvotřídní památku, kterou opět užíváme i my k bohoslužbám. První náznaky ekumeny jsme před lety viděli, když farář CČSH Milan Chaloupka onemocněl nebo byl na dovolené, tak nejednou tehdejší dálkový student evangelického bohosloví (autor tohoto článku) sloužil v neděli dopoledne pro husity a odpoledne pro evangelíky ve stejném kostele a stejným kázáním.

V roce 1974 napsal br. František Vladík z Blanska (jeho synovi Janu Vladíkovi

děkuji za pomoc s textem a kopie fotografií) příručku rozmnoženou cyklostylem, kde zmiňuje všechny kazatele, kteří do Blanska jezdili kázat (např. Dr. V. Míčana, vikáře B. Procházku, prof. V. Pospíšila, někdejšího diakona Jana Šimka, faráře A. Vence, Jana Slámu, Vladimíra Douleho a řadu laiků) a obětavé blanenské pracovníky (např.s. Kubíkovou, br. J. Marka, otce a syna Plachých, br. V. Pavlíka, br. Stodolu...). Faráře Vladimíra Kaluse, Janu Kalusovou, seniora Pavla Kašpara a emeritního faráře Jiřího Tomeše žijícího v Blansku, ještě nemohl zmínit. I po pohnuté historii práce v kazatelské stanici nadějně pokračuje. V současné době má stanice 130 členů, bohoslužeb se zúčastní každou neděli 15 - 25 sester a bratří a jsou tam konány také každý týden biblické hodiny pro dospělé a děti. Za vše buď Bohu chvála.

Jiří Novák

ze sboru Brno - Husovice

Pádlujeme tak nějak stejným směrem

15. srpna se vydalo několik rodičů s malými dětmi z husovického sboru na dlouhou cestu k řece Otavě. Dlouho připravovaná akce, a celý den hustě prší! Po příjezdu do kempu v Čepici nás ještě čekala celá noc a následující den v neustávajícím dešti na břehu rychle se rozvodňující řeky. Začátek rodinné vody tedy nijak optimistický... I když, on to vlastně úplný začátek nebyl...

Přihodilo se to už na jaře, kdy Jirka S. rozvinul další ze svých nápadů a nadchl pro svou myšlenku společného splutí řeky několik dalších tatínků i maminek. Svě nadšení pak všichni přenesli i na své děti. Dlužno dodat, že Jirkovo nadšení neskončilo ve chvíli, kdy bylo třeba vzít do ruky brusku, lepidlo a skelnou tkaninu a brousit a brousit a lepit. Je dobré, když se někdo nadchne, a ještě lepší, když své nadšení přenesle na druhé. A je výborné umět nadšení pro společnou věc udržet, i když je nutné třeba i brousit a lepit.

Poprvé si někteří sedli do lodi hned druhý den, ještě za deště. Tedy nejprve Jirka, jako instruktor, nám předvedl, jak nastoupit, co s tím pádlem, jak zastavit a jak vystoupit. Všichni poněkud lehkovážní účastníci první deštivé lekce sice zvládli nastoupit, někteří též zdatně pádlovali, ale už jen někdo správně zakormidloval ke břehu, zastavil a vystoupil... (autor článku ještě jednou děkuje svému zachránci, že za ním těch 500 metrů po proudu rozdivočelé řeky běžel...). Jinak jsme opravdu většinu dne byli schovaní v tee-pee a těšilo nás společné jídlo, oheň a hlavně společně trávený čas.

Další den byla neděle a přinesla krásné počasí. Štěpán H. vedl ranní bohoslužby přímo na louce. Jak jen to bylo možné, naložili jsme vše potřebné a vyrazili do Sušice. Instruktorské úlohy se opět ujal Jirka a pod jeho vedením jsme poznávali nádhernu cestování po řece...

Opravdu krásně jsme se měli celé další tři dny. Řeka byla kouzelná, vody bylo po deštích dost a dost a počasí nám vynahradilo všechny předešlé ústrky. Čas ovšem plynul jako voda v Otavě a museli jsme se loučit...

Každopádně jsme na vodě zjistili, že prostě někdo jezy sjíždí a někdo koničkuje, někdo má rád marmeládu a někdo sádlo, ale všichni pádlují tak nějak stejným směrem. Fotografie najdete na www.ccehusovice.cz

Petr Konvalinka

ze staršovstva

Brno I

Staršovstvo s uspokojením hodnotilo sborové akce za minulé období, zejména rozhovor o liturgických formách, ekumenické bohoslužby na Botanické a vernisáž fotografií Jana Vondry, včetně drobných připomínek organizačního rázu. Zabývalo se opakovaně nevhodným fotografováním při křtu a přijalo návrh předat napříště rodinám doporučení v tomto ohledu. Byla vybrána zahajovací píseň na listopad (192). Byli potvrzeni stávající zástupci do výboru Jeronýmovy jednoty (bratři Popelář a Zukal). Byli navrženi kandidáti do synodní rady. Jejich jména budou předána konventu. Sestra farářka seznámila staršovstvo s dotazníkem o církevních archivech. Výchovná komise se seznámila s průběhem, programem a účastí na vyučování dětí, biblických hodinách, mládeži a kurzech Alfa. Finanční komise připravila fyzické inventury sborového majetku a koncem roku se sejde samostatně k přípravě rozpočtu.

Stavební komise projednala plnění úkolů, které si stanovila pro tento rok. Na pondělí 3. listopadu byla svolána mimořádná schůze na faru na Pellicově, která se bude zabývat výhledem sboru na příštích deset let.

Jiří Gruber

Brno II

Staršovstvo s uspokojením přijalo zprávu o zdařilém víkendovém setkání rodin a Nedělní školy. - - V nejbližších dnech se chystáme přivítat hosty z partnerské evangelické farnosti a.v. ve Vídni. S vídeňskými přáteli hledáme již po nějaký čas nejvhodnější způsob, jak společně podpořit práci Diakonie v našem prostředí a podmínkách. Tentokrát ovšem také po dvou letech přivítáme hosty z Vídně ke společným službám Božím v Blahoslavově domě – a jejich pana faráře jako svého kazatele (aspoň) pro jednu neděli. - - Ústřední církevní kancelář se dotazuje sborů na jména vhodných kandidátů k volbě do synodní rady ČCE v příštím roce. Staršovstvo v Brně II odpovídá: Pavel Kašpar, farář v Židenicích a senior brněnského seniorátu je takovým vhodným kandidátem. - - V příštím měsíci budeme moci pozvat k radostné příležitosti – uvedení bratra faráře Ondřeje Koláře do služby v našem sboru. - - Na sklonku listopadu máme být opět i hostiteli seniorátního konventu; snad moudří jeho delegáti přijmou shovívavě naše skromné hostitelské možnosti.

Jaroslav Vítek

Brno – Židenice

Židenické staršovstvo se sešlo 15. října. Jednali jsme o dalších stavebních úpravách suterénu a o dalších nutných drobných opravách a v té souvislosti jsme se seznámili s finanční situací sboru. Připravovali jsme program sborových setkání na podzimní měsíce a s předstihem už také vánoční sborový dopis, zamýšleli jsme se nad podněty pro konvent, zvolili jsme zástupce sboru pro seniorátní shromáždění Jeronýmovy jednoty. Na základě zápisu, který jsme obdrželi, jsme se vrátili se k rozhovoru se zástupci synodní rady: v neděli 5. října vykonali v Židenicích vizitační návštěvu synodní senior Joel Ruml (kázal při bohoslužbách) a synodní kurátorka Mahulena Čejková.

Jana Nechutová

modlitba

Ó, Pane, přijď již a rozjasni noc.
Toužím po tobě jako ten, kdo umírá.
Pověz mé duši, že se stane jen to, co ty dopustíš,
A že nic, co dopustíš ty, není beznadějně.
Ó Ježíši, Synu Boží,
Který jsi stál mlčky před těmi, kdo tě soudili,
Zadrž můj jazyk, dokud neuvážím co a jak mluvit.
Ukaž mi cestu a dej mi ochotu po ní jít.
Opovážlivé je váhat a nebezpečné jít dál.
Splň tedy mou touhu a ukaž mi cestu.
Přicházím k tobě jako raněný k lékaři.
Ó Pane, dej mému srdci klid.

Sv. Brigita (1303-1376), řeholnice, vybráno z knihy Modlitby šeptem

Obrázek na obálce je převzat k knihy Čtení z Bible, ilustrace Václav Sokol

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník VIII. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Věra Dadáková, Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Jiří Malý, Ludmila Marková, Marie Melicharová, Ctirad Novák, Jana Slámová, Dagmar Stejskalová, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453,
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangelnet.cz>

Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469,
email: evsboii@iol.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
